

СРЕЋАН ПРАЗНИК СВЕТОГ НИКОЛАЈА ЧУДОТВОРЦА

Свети Јустин Ћелијски

**Никад се са српске земље не диже
више молитава, него данас!**

Ево Празника када су сви Срби на ногама! Срби на земљи, Срби на Небу! Земаљска Србија и Небеска Србија! Све је уједињено! У чему? У молитви, коме? – Великом и чудесном Светитељу Божјем, Светом Оцу Николају Чудотворцу! Данас је много више његових свечара на Небу него на земљи. Данас око половине Срба слави Светог Оца Николаја на земљи. А на небу безброј његових преминулих свечара. А друга половина учествује у молитви, у уздасима великом Светитељу Божјем. Никад се са Српске земље не диже више молитава, него данас! Никад се са Српске земље не диже ка Небу више молитвених и вапајних уздаха, него данас! Данас је чудесан Светитељ Божји, свемилостиви, благи, кротки и добри ујединио сва срца српска. Не само српска, него широм света славе сви хришћани. Нема Светитеља међу Светитељима који је тако омиљен Српскоме роду.

Два владара, два духовна владара владају српском душом: Свети Отац Николај и Свети Сава. То су два Светитеља Божја која имају власт над српском душом, над нашом историјом. Владају српском историјом. Нико није толико душа српских предао ка Богу као њих двојица.

Који је то човек, који је то хришћанин који се обратио Николају Чудотворцу, а да није био услышен, да он није био у помоћи њему?! Не само милостив, него и свемилостив! И ко му

се једном обратио и доживео његову помоћ, он ће га често и врло често и најчешће призивати у помоћ као великог и хитрог Помоћника Божјег, увек готовог да с Неба слети на земљу, да умири душу, да услыши молитве, да исцели болне, да утешити тужне, да нахрани гладне.

Откуд та милост Божја Светом Николају? Откуда баш да кроз њега та сила Божја тако се излива и исцељује све? Господ је Христос сав у Цркви Својој, Господ Христос сваком Светитељу и свима Светитељима даје ту силу која је у Њему, и кроз Цркву Христову та се сила лије на овај земаљски свет. То је оно што спасава овај свет од последње и завршне погибије и пропасти. То је оно што држи овај свет још увек, овај безбожни страшни свет, још држи у животу, у постојању! Откуда, откуда да Господ тако изобилно излије ту силу и непрекидно је излива кроз Светог Оца Николаја Чудотворца? Откуда?

Отуда што је он, како се вели у његовој данашњој песми, свечаној песми „испунио Еванђеље Господа Христа“, испунио Еванђеље, а то значи примио у себе Васкрслог Господа Христа, примио сву Његову силу у себе, Њега лично примио, примио сва богатства која Господ Христос даје човеку за веру у Њега. Ето, испунио је Свети Отац Николај и реч Божју, и зато, као награду, добио Божанску силу, Божанску силу која исцељује од свих болести, од свих смрти, од свих недаћа, од свих недуга. Силу вере Христове, јер вера у Свето Еванђеље јесте у сили Божјој. Ту силу вере имао је Свети Николај, имао је непрекидно он, који ето живи почевши од 343. године на земљи, а сад, живи на Небу, и увек је спреман да сиђе на земљу, и силази и обилази земљу да спасе срца људска. Сила вере, ето шта је носило и шта носи Светог Николаја.

Да, у његовом данашњем тропару, у најважнијој песми данашњој и молитви, он се назива „правилом вере“. Како он верује, Свети Николај, то је права вера! Како верује тако и ти веруј! Ето ти спасења, ето ти силе Божје, ето ти Духа Божјег, ето ти богатства Небеског, ето ти Царства Божјег.

Свештеномученик Данил Сисојев

О мисионарској свести Светог Николаја Чудотворца

„...У Житију светог Николаја описује се страшни догађај. Николај је дванаест година био пастир у тамници. У време Диоклецијанових прогона 304. године био је бачен у тамницу. Све које су бацали у тамницу Николај је учио хришћанству, у тамници је служио Божанску Литургију, бодро мученике који су ишли у смрт за Христа. Молио се да и њега Господ удостоји мученичког краја, али му Господ није услишио молитву. Изишавши на слободу свети Николај је потврдио своје пастирство учећи хришћане вери и чувајући их од лажних учења. Многи мисле да добар пастир треба да буде само добар али не и строг. Међутим, добар пастир ако види да је овца кренула да једе отровну траву дужан је да узме прут и да је отера са тог места. Овца ће узнемирено блејати, говорити да су нарушена њена уставна права, али ће ипак, остати међу живима. Пастир је дужан не само да проповеда Јеванђеље, већ и да обуздава јереси.

Житије Николаја Чудотворца говори да је изишавши из затвора на слободу одмах наишао на Савелијеву јерес. Живео је у трећем веку свештеник Савелије који је учио да су Отац, Син и Свети Дух – једна и иста личност. Не три „Ја“, не три самосвести, већ један Бог, Који ставља три маске. Против овог лажног учења које противречи Јеванђељу устао је свети Николај и врло брзо га искоренио. Штавише, показао је своје пастирство јер је, као и Христос, отишао у туђе двориште.

Како се код нас често према људима из секти? Говоре да су то лоши људи, који разарају културу, одвајају људе од породице, државе – све ово је тачно! Они су заиста разрушитељи.

Међутим, шта треба да ради истински пастир? Он је дужан да приведе секташа у Православље. Како говори један наш савремени мисионар, отац Олег Стењајев: која је победа најбоља над сатанистима? Када сатаниста постане православни хришћанин!

Управо је тим путем пошао свети Николај Мирликијски. Отишао је у заједницу маркионита, јеретика који су одбацивали половину Библије, цео Стари Завет, беседио са два епископа-јеретика и, обративши их у Православље, присајединио Цркви и читаву њихову заједницу.

Пастирска ревност светог Николаја се показала и у односу на незнабошце. Он није сматрао да хришћане треба да се ограниче својом заједницом. Након прекида гоњења на хришћане он је окупио целу своју хришћанску заједницу и отишао на незнабожачки празник Артемиде.

На том празнику је око идолишта незнабожачке богиње почео да пева хришћанске песме. Демони који су били у идолишту су истог тренутка побегли.

Свети Николај је ушавши, разорио идолиште и на његовим рушевинама подигао хришћански храм у коме је касније и био сахрањен. Овај храм се и до данас сачувао, налази се у турској области Анталија...”

Свјатејши патријарх Кирил московски

Неопходно је да се изађе ван ограда храма...

Желео бих да кажем неколико речи о томе како ја сам схватам мисију. Можда ће моје речи помоћи некоме да обрати пажњу на оно на шта ми обично ретко обраћамо пажњу. Мислим да од разумевања природе мисије у многоме зависи успех мисионарског дела.

Дозволите ми да вас подсетим на текст који лежи у темељу сваког мисионарског делања: „Идите, научите све народе...“ То је јеванђелски текст којим се завршава повед о земаљском животу Христа Спаситеља, текст који представља темељ, који оправдава и објашњава хришћанску мисију и који побуђује на хришћанску мисију.

Ето, када читамо овај текст, обраћамо пажњу на следеће његове делове: „Идите, научите“. Правилно. У темељу мисије је – поука. „Све народе“, тј. неопходно је свима обратити ту поуку. И такво поучавање неопходно је да буде праћено Крштењем – Крштењем у име Свете Тројице.

Међутим, ми скоро да никада не обраћамо пажњу на прву реч: „Идите“. „Идите и научите“. Желео бих да вам кажем да управо ова реч одређује специфичност онога што називамо хришћанском мисијом, за разлику од било које катехизације. По чему се разликује проповед од мисионарске проповеди? Управо тиме што је мисионарска проповед увек повезана са динамиком, са кретањем. Ако обраћате своју реч људима, идући им у сусрет,

крећући се ка њима, такво обраћање и таква поука јесте мисионарска. Ако се просто обраћате људима, очекујући да ће вам они прићи и чинити вашу публику било то у сали или у храму... где год – ви се не бавите мисијом, већ поуком. Дакле, покрет у сусрет човеку који слуша реч и означава мисионарску мисију.

Ми се удобно осећамо у храму, излазимо нашем верном народу, говоримо: „У име Оца и Сина и Светога Духа“, почиње проповед, осећамо се свој на своме. Какву год ми проповед рекли, добру или лошу, наш побожни народ ће увек рећи: „Спаси Господи!“ и како увек греје душу такво успокојавање... Међутим, кретања овде нема. Ови људи су нам дошли јер су њихови родитељи били научени у вери. Они су већ били обраћени или због традиције, васпитања, или неких њихових сопствених трагања. И хајде да отворено кажемо да читав феномен „другог крштења Русије“ уопште није био резултат мисије Цркве. То је био резултат самосталних трагања људи који су се разочарали у идеологију која је доминирала, у животне вредности, људи који су на сопственом искуству схватили да без Бога није могуће стећи пуноту живота. То је био резултат њихове унутрашње потраге, унутрашње борбе и трагања.

Они су нам дошли и ми смо их сусрели, неко добро, неко лоше; неко са љубављу, неко и не; неко ревносно, неко и са раздраженошћу. И ревност је директно зависила од величине парохије, свештеничких прихода, његове заузетости, итд. Ми не можемо рећи да смо их сви добро сусрели јер је први талас, настао 1988. године већ опао и многи који су на том таласу дошли у Цркву, у Њој нису остали...

Шта је потребно радити да бисмо заиста остварили мисију? Потребно је вршити дело на које православни свештеник није навикао... Ужасно није навикао. Неопходно је да се изађе ван ограда храма и сам ићи... Где ићи? На улицу. Рећи ћу сада нешто што ће поколебати многе – у фабрику, на њиву, на станицу, у воз, на раскрснице... Ићи као што су апостоли ишли. Јер је мисија проповед која је повезана са кретањем у сусрет. „Идите, научите све народе“.

Свети Игњатије Брјанчанинов

Очистити срце теже је неголи очистити ум...

Чини се да нико није толико проникао у Јеванђеље, колико су у њега проникли свети житељи пустиње. Они су настојали да остваре Јеванђеље самим животом; њихово обележје било је најдубље смирење, пад човека био је стални предмет њиховог размишљања, а њихово непрестано занимање био је плач за грехе своје.

Другачије усмерење добили су подвижници Западне Цркве и њихови писци о подвижништву од времена разлучења те Цркве од Источне и њеног отпадања у погибелну таму јереси. Преподобни Венедикт и свети папа Григорије Двојеслов још су сагласни са аскетским наставницима Истока, али се већ Бернард разликује од њих радикалном особеношћу.

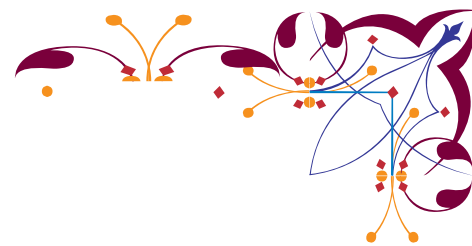
Познији су скренули још више. Они одмах теже и привлаче своје читаоце ка висинама недоступним почетнику, заносе се и заносе (друге). Распаљена, често поамна маштовитост замењује код њих све духовно, о коме они немају никаквог појма. Ту занешеност они сматрају за благодат. „По плодовима њиховим познаћете их“, рекао је Спаситељ. Свима је познато каквим су злочинима, каквим потоцима крви, каквим понашањем, сасвим

противним хришћанству, западни фанатици изразили свој изопачени начин мишљења, сво је наказно чувство срца.

Свети Оци Источне Цркве не узводе читаоца свога у загрљај љубави, на висину виђења, већ га доводе до разматрања греха свога, свога пада, до исповедања Искупитеља, до плача о себи пред милосрђем Творца. Они испрва уче да обуздавају нечиста стремљења нашег тела, да га чине лаким, способним за духовну делатност, затим се обраћају уму, исправљају његов начин мишљења, његов разум, очишћујући га од мисли, које смо усвојили по паду нашем, замењујући их мислима обновљене природе човечије, живо изображене у Јеванђељу. Са исправљањем ума Свети Оци су водили бригу и о исправљању срца, о промени његових навика и осећања.

Очистити срце теже је неголи очистити ум: ум, бивајући убеђен у исправност нове мисли, лако свргава стару, лако усваја нову. Али заменити навиком навиком, својство својством, осећање другим осећањем, супротним то је труд, то је појачани дуготрајни рад, то је борба невероватна. Љутину ове борбе Оци изражавају овако: „дај крв и прими дух“. Значи: треба умртвити све греховне жеље тела и крви, све покрете ума и срца, који зависе од тела и крви. Треба и у тело, и у ум, и у срце увести управљање духом. Крв и нерви бивају доведени у покрет многим страстима: и гневом, и среброљубљем, и сластољубљем, и таштином.

Последње две страсти веома распаљују крв код подвижника који сенезаконито подвизавају, праве од њих поамљене фанатике. Празна слава превремено тежи духовним стањима, за која човек још није способан због нечистоте своје, а због непостизања истине почиње да машта. А сладострашће, присаједињујући свој утицај дејству таштине, производи у срцу обманљиве, лажне утехе, наслађења и опијања. Такво стање је стање самообмане. Сви који се незаконито подвизавају налазе се у овом стању. Оно се развија у њима више или мање у зависности од тога колико они појачавају своје подвиге.

Свештеник Георгије Максимов

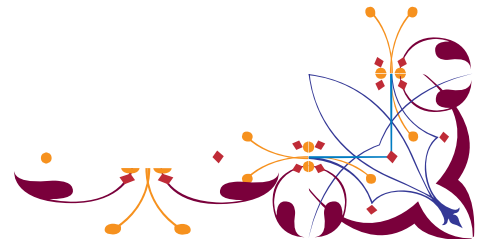
Неке мало познате чињенице у вези са јогом...

Око јоге постоји јако много измишљотина. Главна измишљотина која је врло укореењена је да је јога врло корисна за здравље. Чињенице показују да то не одговара стварности. Осамдесетих година прошлог века у Индији је спроведен први, свеопшти здравствени преглед становништва и занимљиво је да су резултати показали да јогини, то јест, људи који су јоги посветили цео свој живот живе у просеку мање од становника Индије и страдају од гомиле болести, на пример, утврђено је да имају катаракту зато што се фокусирају на сунце, имају проблеме са зглобовима, артритисе и артрозе због честог заузимања дуготрајних неприродних положаја. Јогини страдају од великог броја обољења горњих дисајних путева, гастроинтестиналног тракта пошто сваки дан врше клизме, испирају посебним растворима носну дупљу. На тај начин слузокожа носа, желуца и црева бива практично уништена. Показало се да јако пуно јогина, иако дају завете безбрачности, болује од полно преносивих болести. Јогини који не желе да се предају блудној страсти врло често себе подвргавају кастрирању на најужасније начине.

Што се тиче оздрављујуће праксе јоге, то је прилично сумњиво. Чак што се тиче и чисто физичке стране. Јер, да поновим, многи говоре: 'Да, јога је нешто индијско, туђе нама и несхватљиво, али помало физичких вежби је могуће'. Сећам се да сам једном у возу имао сапутнике у вагону, световни људи са којима сам разговарао током пута. Испоставило се да су они практиковали јогу, један од њих ми је рекао да је њен иструктор Рускиња која се врло темељно бави тим и говори: 'Мислим да је због свега тога полудела', његова сапутница се сложила са закључком да темљно бављење јогом доводи до психичких поремећаја али су притом обоје били уверени да је могуће по мало бавити се јогом. Ако се помало баве, биће све у реду. Рекло би се ако нешто у својој савршеној варијанти доводи до тога да већ они сами сведоче као о нечему што не би желели да достигну, тешко да ће и у малим дозама тако нешто бити од користи.

Волео бих да цитирам жену која је Индијка по националности, Христина Мангала Фрост. Она се родила у тој традицији, од детињства је упила сву праксу јоге, затим је примила хришћанство, на почетку протестантизам, затим Православље и сада већ другим очима гледа на све то, већ као човек који све то познаје изнутра. Она такође упозорава, посебно на то да чак чисто физичке вежбе јоге могу да нанесу штету посебно ако човек већ поседује одређена обољења. Цитирам: 'Ако имате проблем са крвним притиском морате избегавати неке положаје. Постоје положаји који стимулишу штитну жлезду и ако имате било какве проблеме са њом, ови положаји вам могу наштетити. Неки тешки положаји, као стајање на глави смеју да се раде само кратко време, јер ако се одржавају предуго то такође доводи до проблема, повређују се танки крвни судови мозга, долази чак и до делимичне повреде мозга'. Ово сведочи особа која је била унутар те традиције, да чак и чисто физичке вежбе нису безопасне.

Преподобни Пајсије Светогорац

Деца и духовни живот

– *Старче, једна мајка даје свом детету свету водицу и оно је пљује. Шта да ради?*

– Мора да се моли за своје дете. Можда начин на који му даје свету водицу изазива код детета такву реакцију. Како би деца била на путу Божијем и родитељи морају духовно исправно да живе. Неки родитељи, који живе у вери, труде се да помогну својој деци да постану добра деца, не зато што их брине спасење њихове душе и не зато што их брине спасење сопствене душе, него зато што једноставно желе да имају добру децу. Много их више, значи, забрињава шта ће рећи свет о њиховој деци, него то да ће можда отићи у пакао. Како онда Бог да им помогне? Није циљ да на силу терају децу да иду у цркву, него је циљ да деца заволе цркву. Да не чине добро преко воље, већ да то осећају као потребу. Родитељски живот пун светости даје обавештења дечијим душама, па се природно повинују. Тако расту у благочестивости и двоструком здрављу, без душевних повреда. Ако родитељи приморавају дете из страха Божијег, онда Бог помаже, а и дете добија помоћ. Али, ако то чине из егоизма, онда Бог не помаже. Често се деца муче због родитељске гордости.

– *Старче, неке мајке нас питају коју молитву да изговарају деца од три-четири године?*

– Реците им: „Ти си му мајка. Сама процени колико твоје дете може да поднесе.“ Нека од тога не праве никакво правило.

– *Родитељи често доводе овамо децу на бдење. Да ли је то, старче, заморно за малу децу?*

– Нека их, за време јутрења оставе мало да се одморе, а за време божанствене Литургије нека их доведу у храм. Требало би да мајке своју децу без присиле од малена уче да се моле. По селима у Кападокији становници су изражено живели по подвижничком предању. Одлазили су са децом у испоснице и тамо су правили метаније и молили се са сузама, па су тако и децу учили да се моле. Када би Турци ноћу долазили да их пљачкају, пролазили би поред црквица и оданде чули плач, па би се чудили. „Добро, шта се овде збива?“ говорили би, „ови се дању смеју, а ноћу плачу?“ Нису могли да схвате у чему је ствар. Захваљујући молитвама сасвим мале деце, могу да се догоде велика чуда. Што год ишту од Бога, Он им то дарива, јер су сасвим безазлена и Бог чује њихову чисту молитву. Сећам се, када су наши родитељи једном отишли на њиву, оставили су ме самог код куће са још два млађа брата. Изненада се небо зацрне и поче да пљушти киша као из кабла. „Шта ће бити сада са нашим родитељима?“ рекосмо. „Како ће да се врате кући?“ Двојица млађих почеше да плачу. „Дођите“, рекох им, „да молимо Христа да заустави кишу.“ Сва тројица смо клекли пред иконе и помолили се. После неколико минута киша је престала.

Родитељи са расуђивањем треба да помогну деци да од најранијег детињства приђу Христу и да од малена живе у духовним сладостима. Када пођу у школу треба полако да их науче да читају понеку духовну књигу и да им помогну да живе духовно. Онда ће бити анђели и кроз молитву ће имати велику смелост пред Богом.